

нощъта. Отъ девствената гора се изтегля влажна и студена мъгла, която поглъща миризмата отъ миазмитъ.

Еднажъ посетихъ едно далечно селище и бѣхъ принуденъ да прекарамъ цѣла нощъ въ такова жилище. Домакинитъ ме приеха много любезно и ми позволиха да поставя походния си креватъ въ галерията. Презъ деня трѣбваше да раздѣля жилището си съ кучета, свине, кокошки, една опитомена малайска мечка и една опитомена птица — носорогъ. Вечеръта, следъ като всичко се прибра да спи, останахъ самъ въ грамадния прустъ. Огньтъ, който бѣше запаленъ нарочно за мене, даваше слаба свѣтлина и образуваше такива сѣнки, които караха да полазватъ трѣпки по грѣба ми. Като че ли цѣлия прустъ нарастна и стана необикновено голѣмъ, предметитъ около мене губѣха своитъ очертания и надъ всичко това царѣше таинствената тишина, нарушавана отъ време на време отъ прелитането на нѣкои прилепъ или църтенето на нѣкои плѣхъ. Таинствена тропическа нощъ!

Между другитъ разговори, като водѣхъ съ единъ доста интелигентенъ туземецъ, бившъ войникъ въ холандската армия, разговаряхме и за старитъ минали обичаи на даяцитъ.

Научихъ отъ него, че отъ много години вече ловътъ на черепи въ тѣхната челядь е изчезналъ. На моя въпросъ, защо и до день днешенъ още висятъ по таванскитъ греди такива, той ми даде следното обяснение:

— Нѣкога нашитъ дѣди вѣрвали, че като убиятъ единъ неприятель, неговиятъ духъ, сила и храбрость минаватъ въ тѣлото на онзи, който притежава неговия черепъ. Силата и храбростъта на убития се намирала въ главата, и единъ погледъ само върху